

Julkaistu: Paasonen, Susanna, "Olen sairas ja kieroutunut" - internetin tunnustukselliset tarinat. Teoksessa Heikki Kujansivu ja Laura Saarenmaa (toim.), [Tunnustus ja todistus: Näkökulmia kahteen elämän esittämisen tapaan](#). Helsinki: Gaudeamus 2007, 201–219.

”Olen sairas ja kieroutunut“ – internetin tunnustukselliset tarinat

Susanna Paasonen

2000-luvulla www:n sivustovalikoimaan on ilmestynyt joukko palveluita, joissa käyttäjät voivat tunnustaa salaisuuksiaan anonyymisti, saattaa tunnustuksensa muiden luettavaksi ja saada palautetta kirjoituksistaan. Suomalaistarpeisiin toimivat vuoden 2003 lopulla aloittanut *Tunnustuksien luola* (jossa oli syksyllä 2006 lähes 26 000 tunnustusta), vuonna 2004 avattu *Rippituoli* (jossa oli samana ajankohtana yli 11 000 tunnustusta) sekä sekalainen joukko pienempiä tunnustussivustoja. Rippituoli kehottaa lukijoitaan heittämään ”Luurangot ulos kaapista! Tunnusta Cityn rippituolissa synkin salaisuutesi tai salainen rakkautesi. Anonyymisti.” Tunnustuksien luola puolestaan lupaa käyttäjilleen mahdollisuutta tunnustaa nimettömästi mieltään vaivaavia tekoja tai suunnitelmia, joista he eivät tunne ylpeyttä tai joista heidän on muutoin vaikea puhua. Sivuston ylläpitäjät myös korostavat, ettei kyseessä ole parhaasta tunnustuksesta käytävä kilpailu.

Rippituoli on osa City-lehden portaalia, johon on sisällytetty eri muotoisia viihteellisiä foorumeita chat-huoneista treffipalveluihin ja käyttäjien pisteytettävissä oleviin kuvagallerioihin. Tunnustuksien luolaa taas päivitetään vapaaehtoisvoimin ja mainosrahoituksen tuella. Kuten www-sisältöjen ja sivustoformaattien kohdalla usein, sivustojen mallit ovat löytyneet Yhdysvalloista. *Not Proud* (”ei ylpeä”) on toiminut vuodesta 2000 ja Tunnustuksien luolan esikuvaksi mainittu *Group Hug* (”ryhmähali”) vuodesta 2003. Näiden rinnalla toimii useita englanninkielisiä kristillissävytteisiä ripittäytymissivustoja ja niiden parodioita. Kristillinen vaikutus näkyy myös siinä, että *Not Proudin* tunnustukset on kategorisoitu niin sanottujen kuolemansyntien mukaan.

Tunnustussivustojen suosio on kuitenkin kansainvälistä, eikä rajoitu kristillis-katoliseen kulttuuriin. Itse asiassa ensimmäinen maineeseen noussut tunnustussivusto saattaa olla turkkilainen, vuonna 1999 perustettu *Itiraf* (”tunnustus”). Sivustoon lähetetään päivittäin satoja tunnustuksia. Näistä vain parikymmentä valikoidaan julkaistaviksi ja 60–80 000:en päivittäisen kävijän luettavaksi. *Itiraf* korostaa julkaistavien tunnustusten totuudellisuutta – valheet pyritään karsimaan pois, vaikei tarkempaa seulontametodia paljastetakaan. Christine Ogan ja Kursat Cagiltay selittävät sivuston suosiota sillä, ettei pääosin islamilaisessa maassa

ole kristillistä tunnustusinstituutiota ja terapeuttien puoleen kääntyminen on verrattain harvinaista. Toisaalta he viittaavat myös turkkilaisen kertomusperinteen vahvaan asemaan ja sitä kautta tarinoiden kertomisen ja jakamisen nautintoihin (Ogan ja Cagiltay 2006, 803–804, 818.) Tunnustusten aiheet toistuvat samankaltaisina Turkista Yhdysvaltoihin ja Suomeen: ihmissuhteet, seksuaalisuus, uskottomuus, petos ja kateus ovat ilmeisen suosittuja teemoja yli kansallisten ja kielellisten rajojen.

Kotimaiset tunnustukset pohjaavat kuitenkin kansainvälisiä vastineitaan joustavampiin tunnustuksellisuuden määritelmiin: niiden tunnustukset vaikuttavat paikoin enemmän kerskailulta ja provosoivilta keskustelunaloituksilta kuin mieltä vaivaavien tekstojen tilittämiseltä. Tunnustus määrittyy kotimaisissa sivustoissa lähinnä eri tasoiseksi henkilökohtaisuudeksi – asioiksi joiden jakamiselle ei kasvokkaisessa kanssakäymisessä löydy tiloja, mutta jotka silti halutaan syystä tai toisesta saattaa muiden tietoon. Tunnustukset ovat muodoltaan monologeja, yhden henkilön näkökulmasta kerrottuja henkilökohtaisia tarinoita. Tästä huolimatta niitä listaavilla sivustoilla on muodostunut omanlaistaan sosiaalisuutta: tunnustuksia voi kommentoida ja Rippituolissa nämä kommentit myös julkaistaan muiden luettavaksi. Tunnustuksia kirjoitetaan yleisöä ajatellen ja sitä varten, joten niiden henkilökohtaisuus ei merkitse lähtökohtaisesti yksityisyyttä. Vastoin Tunnustuksien luolan ohjesääntöä parhaasta tunnustuksesta myös kilpaillaan.

Tunnustukselliset sivustot ovat melko tuore ilmiö, mutta niiden perusajatus – internetissä tapahtuva henkilökohtaisten asioiden julkinen esittäminen – ei ole sinänsä uusi. Anonyymi tunnustuksellisuus on ollut jo kotvan mahdollista internetin keskustelualueilla, kun taas ei-anonyymiä tunnustuksellisuutta on viljelty verkkopäiväkirjoissa ja blogeissa.

Pohdin seuraavassa tunnustamisen ja todistamisen muotoja kotimaisilla tunnustussivustoilla keskittyen erityisesti esitysmuotojen ja tarinankerronnan merkitykseen ja vetovoimaan.

Internet, suora väline?

Henkilökohtaisuus ja tunnustuksellisuus ovat olleet 1990-luvun alusta saakka taktiikoita, joiden avulla käyttäjiä on houkuteltu yksityisten kotisivujen ja verkkopäiväkirjojen pariin. Yhdysvaltalainen Justin Hall alkoi julkaista kotisivuillaan yksityiskohtaista, kaiken paljastamista lupaavaa päiväkirjaa vuonna 1994 – vain vuosi graafisten web-selainten julkistamisen jälkeen. Tuolloin tietoa ei haettu hakukoneilla vaan linkkilistojen välityksellä. Hallin sivusto *Links.net* houkutteli linkkilistoillaan, mutta myös päiväkirjallaan, jossa hän piti kirjaa arkisista toimistaan, tilitti parisuhteitaan, traumojaan ja isänsä itsemurhaa. Hall korosti sivujensa kysymys–vastaus -palstalla sekä päiväkirjansa että internetin perustavanlaatuista suoruutta: “Ei etäisyyttä, ei hevonnepaskaobjektiivisuutta; kerron tarinoita elämästäni, ota tai jätä. (...) Verkko tekee mediasta läpinäkyvän. (...) Ihmiset ovat yhteydessä toisiinsa

rehellisesti. Aikeet tulevat esille surffinopeudella.” Hall lupasi lukijoilleen suoraa pääsyä henkilökohtaisiin tarinoihinsa ja jopa ajatuksiinsa. Hallia artikkelissaan ”Yksityisasiota miljoonien silmäpareille” käsitellyt toimittaja Panu Rätty (HS 22.4.2001) päivitteli: ”Mikään ei ole liian henkilökohtaista kun ihmiset pohtivat elämäänsä internetissä.

Verkkopäiväkirjoissa ihmiset paljastavat suhteensa, masennuslääkkeensä, isän itsemurhan...”

Hallin päiväkirja hyödynsi tunnustuskirjallisuuden perinnettä eräänlaisena julkisena introspektiona. Päiväkirjan nopeasti saavuttama maine perustui paljolti sille, että se kertoi ”liikaa” ja paljasti yleensä salassa pidettyjä asioita. Kenties Hallin esimerkin innoittamana henkilökohtaisten kotisivujen rakentelijoita neuvottiin vuonna 1996 keskittymään yksityisasioihinsa ja salaisuuksiinsa, mikäli sivujen teknis-graafinen ulkomuoto ei muutoin onnistuisi houkuttelemaan vierailijoita (Sinclair 1996, 82–83).

Vaikka päiväkirjamuistiinpanoja kirjoitetaan tietynlaiselle vastaanottajalle (on tämä sitten rakas päiväkirja, tuleva minä tai joku muu) ja julkisuuden henkilöt saattavat niitä myös julkaista, on lajityyppiin viimeisen vuosisadan ajan liittynyt yksityisyyden ja salaisuuden oletus (Vatka 2005, 16, 162–163). Päiväkirjamuoto viittaa sisäisten tunteiden pohdintaan ja kerronnallistamiseen, joiden tekijänä on konvention mukaisesti yksityishenkilö.

Lajityyppikonventioiden mukaan kirjoittajien oletetaan kertovan totuutta omasta itsestään ja tekstit toimivat eräänlaisina minän ilmauksina ja heijastuksina. Henkilökohtaisuudessa ja suoruudessa on siis kyse omaelämäkerrallisten tekstien kertomusrakenteista, variaatioista, kirjoitus- ja tulkintakonventioista (Kaskisaari 1998, 275; Kaskisaari 2000, 53, 65–66).

Tekstien takana oletetaan olevan rivikansalaisia – ei julkisuuden henkilöitä tai ammattikirjoittajia – ja tämä tekijäoletus osaltaan kehystää, rajoittaa ja ohjailee tekstistä tuotettuja tulkintoja (vrt. Foucault 1998a, 220–221; myös Derrida 1982, 316–317). Toisin sanoen henkilökohtaisuus on tulkinnallinen koodi, joka ohjailee teksteistä tehtyjä luentoja.

Tunnustussivustojen tulkintakonventioihin liittyy henkilökohtaisuuden ja arkisuuden ohella myös tunnustusten uskottavuuden arviointi ja huijareiden tunnustaminen. Tunnustusten ”minä” ankkuroituu harrasteliuuteen (ei-ammattimaiseen kirjoittamiseen) ja siihen liittyviin suoruuden lupauksiin. Harrastelijan eli amatööriin oletetaan tuottavan tekstejään tekemisen ilosta ilman muita motiiveja (jo amatööriyden latinankielinen kantasana *amare*, rakastaa, viittaa toiminnan pohjana olevaan rakkauteen). Ammatillisuuden vastakohtana harrasteliuuteen liittyy tiettyjä kömpelyyden oletuksia, eikä ilmaisun oleteta olevan viimeisteltyä. Tämä tietty rosoisuus tukee yleistä autenttisuuden ja suoruuden vaikutelmaa. (Paasonen 2005, 93–104.)

Verkkopäiväkirjojen, blogien ja tunnustusten – samoin kuin vaikkapa henkilökohtaisten verkkokamerasivustojen (O’Riordan 2002) – vetovoima on selvästi yhteydessä yksityisen ja julkisen välisen rajan tietoiseen huojuttamiseen, kuten myös mahdollisuuteen kertoa tarinoita

itsestään ja esiintyä oman elämäntarinansa päähenkilönä. Lupaukset ”paljastaa kaikki” olettavat kertojan valtaa tietää ja muistaa itseään koskevat asiat, kuten myös tämän kykyä kääntää muistonsa läpinäkyviksi esityksiksi. Tunnustuksellinen esitysmuoto kehystää tekstit itseilmaisuksi, mikä auttaa sivuttamaan sekä teksteihin lähtökohtaisesti liittyvän suunnittelun, editoinnin ja käsikirjoittaminen, kuin myös muistin tunnetun arvaamattomuuden ja representaation kysymyksen koko monimutkaisuudessaan (vrt. Kuhn 1995, 2).

Henkilökohtainen kehystys hälventää osaltaan myös tunnetta median läsnäolosta: jos tunnustuksia luetaan tekijän läsnäolosta painavina merkintöinä, näyttäyty internet niiden läpinäkyvänä julkaisuforumina, joka ei vaikuta julkaistaviin sisältöihin. Tunnustuksissa elämäkerrallisten, henkilökohtaisten kertomusten tuotanto- ja tulkintakonventiot yhdistyvät siis verkkoviestinnän oletettuun välittömyyteen ja suoruteen.

Henkilökohtaiset verkkoesitykset voidaan yhdistää Raymond Williamsin (1997) tarkastelemaan ”liikkuvaan yksityistymiseen” – mediateknologian mahdollistamaan yhteydenpitoon etäisyyden päästä (myös Marvin 1990, 76, 200; Spigel 1992, 111). Media mahdollistaa ulkomaailman tutkiskelemisen kodin seinien sisältä käsin. Internet, siinä kuin lennätin, radio, puhelin tai televisiokin, tuovat maailman kotiin ja mahdollistavat yhteyden muihin ihmisiin ilman fyysisen kontaktin tarvetta. Teknologia tuottaa turvallisen etäisyyden vaikutelman: toiset ihmiset ovat yhtäältä läsnä, toisaalta loitolla. Williams (1997, 26–27) määritteli tätä kapitalismille ominaista viestintäjärjestelmää samanaikaisesti sekä kotikeskeiseksi että liikkuvaksi. Internetin kohdalla liikkuva yksityistyminen mahdollistaa samanaikaisesti henkilökohtaisen ja kasvottoman viestinnän, eräänlaisen epäsuoran läsnäolon, jonka on arvioitu alentavan tunnustuksellisuuden kynnyksiä. Usein esitetyn ajatusmallin mukaan internet mahdollistaa suuremman rehellisyyden kuin kasvokkainen viestintä: nimimerkkien suojissa tai oman kodin rauhasta käsin käyttäjät paljastavat hyvin henkilökohtaisia asioitaan tuntemattomille tavoilla, jotka olisivat epätodennäköisiä muissa medioissa. Tämä on herättänyt levottomuutta ja julkista keskustelua erityisesti lasten ja nuorten kohdalla.

Asiaa rippituolille

Verkkopäiväkirjojen – samoin kuin verkkokamerasivustojen tai blogien – vetovoimaa on selitetty lukijoiden uteliaisuudella ja halulla tietää enemmän niiden tekijöistä (Kawaura & al. 1998, 244). Verkkomerkintöjen vetovoima palautuu henkilökohtaisuuteen, johon luetaan yksilöiden ns. sisäinen maailma tunteineen, haaveineen ja salaisuuksineen, mutta myös ruumiiden ja seksuaalisuuden esittely. Haaveet, salaisuudet ja seksuaalisuus ovat kaikki läsnä kotimaisilla tunnustuksellisilla verkkosivuilla, joiden aiheet vaihtelevat parisuhteista ja lapsuuden mopohurjasteluista aina sukulaisia, partnereita ja vähemmistöryhmiä kohtaan

tunnettuun vihaan sekä uima-altaisiin virtsaamiseen. Suosituimmat tunnustusaiheet koskevat ihmissuhteita ja seksuaalisuutta: ihastumista, seksikokemuksia, kumppanin pettämistä, toteutumattomia fantasioita, suunnitelmia ja tuntemuksia.

Olen sairas ja kieroutunut.

Insesti kiihottaa minua, vaikka tosielämässä tuomitsen kaiken sitä sivuuttavankin ankarasti.

Hyi.

Olen ala-aste-ikäisenä yrittänyt saada koiraani nuolemaan alapäästäni. Puoliksi onnistunutkin. Nykyään en ikinä tekisi niin, vaikka eläinseksikin kiihottaa. Senkin tuomitsen.

Olen lukenut siskoni päiväkirjaa.

Olen lukenut kavereideni tekstiviestejä. (TL 9877)

Mieheni ehdottelee pissileikkejä melkein joka päivä, siis tyyliin 'mennään yhdessä pissalle' 'saanko tulla mukaan' jne, ja aina sanon sille vain että hyyyyii, ja nauran päälle, mutta en tosiaan tiedä että tarkoittaako hän sitä oikeasti vai ei, koska sisimmässäni myös minä voisin haluta kokeilla.. Mutta jos se vaan tosiaan kiusaa minua kun esitän että ei kiinnostaa, ja sitten jos sanon että kiinnostaa, niin se katsoo minua ja haukkuu pervoksi. Hankalaa. (TL 11384)

Tunnustuksellisuuden ja seksuaalisuuden yhteen nivoutuminen noudattelee sivuilla jopa hämmästyttävän tarkasti Michel Foucault'n (1998b, 50–63) analyysiä tunnustuksesta modernina minätekniikkana, jonka avulla kiskotaan ulos yksilön seksuaalisuutta koskevaa totuutta. Seksuaalisuudesta on muodostunut itseä koskevan totuuden perusta, mutta myös ”heikko kohta, josta pahan uhka pääsee meihin sisään; kappale pimeyttä, jota jokainen meistä kantaa sisällään” (Foucault 1998b, 55). Perinteisempien rippi-instituutioiden jatkeena ja muunnelmana omaelämäkerralliset tekstit ja tunnustukset toimivat kanavana seksuaalisuuteen liittyvien tekojen ja fantasioiden tilittämiseksi, työstämiseksi ja tulkitsemiseksi.

Foucault'a mukailleen yksilö tunnustaa seksuaalisuuteensa liittyviä asioita ilmaistakseen itseään koskevaa totuutta, jonka paljastaminen puolestaan lupaa jonkin asteista vapautumista. Mitä äärimmäisempi kuvaus on, sitä kiehtovammaksi se muuttuu; ja mitä vaikeampaa jotain on kertoa, sitä tärkeämpää sen tilittäminen on. Seksuaalisuutta koskevat tunnustukset ovat muodostaneet uudenlaisen nautinnon alueen, joka on ”nautintoa nautinnon totuudesta, sen tietämisestä, paljastamisesta, keksimisestä ja julki sanomisesta, ja se on nautintoa muiden kiinni saamisesta ja vangitsemisesta tuon totuuden avulla, nautintoa sen tunnustamisesta salaa ja nautintoa sen ajamisesta ovelasti ulos piilostaan.” (Foucault 1998b, 56.)

Tunnustuksen nautinto liittyy siis sekä seksiin että siitä puhumiseen – tunnustus on sinällään nautinnollinen toimi. Tunnustus tekee tunnustetun teon julkiseksi, tiedetyksi ja todella

tapahtuneeksi (Butler 2004, 164). Teko nostetaan esille arkisten tapahtumien jatkumosta ja koska tunnustuksen oletetaan paljastavan itseä koskevan totuuden, tunnustetulle teolle annetaan erityinen asema totuuden tilana ja pohdinnan kohteena.

Mutta millaista itseä koskevaa tietoa tunnustussivustoilla sitten tuotetaan? Millaisesta tunnustuksellisuudesta niiden kohdalla on ylipäättään kyse? Ei automaattisesti ainakaan katumusharjoituksista, sillä tunnustamisesta ei seuraa vastuunottoa tai katumusta. Päin vastoin, kirjoituksissa voi myös olla voimakas ylpistelyn piirre:

Minulla on projekti:

Aion virtsata tahallani kaikkien Jyväskylän baarien lattialle. Olen tähän mennessä virtsannut Freetimen, Gigglin marlinin, Memphiksen, Elohuvin, Soolon, Sohwin, Sandran, Riders Rockin, Bar 68, Feverin, Ilokiven, Vakiopaineen, Popparin ja Hemingwaysin lattialle. Olen myös bonuksena käynyt virtsaamassa McDonaldsin ja Finnkinon WC:hen lattialle. (TL 21034)

Tunnustussivustojen käyttäjät tunnustavat kyltymättömyyttään ja frigidyyttään, skatologisia fantasioitaan ja urotekojaan – niin seksuaalisia suorituksiaan kuin ulosteisiin liittyviä kepposiaankin. Tunnustuksilla onkin groteskit piirteensä: teksti toisensa jälkeen kietoutuu ”sukuelimiin, vatsoihin, ulosteisiin, virtsaan” (Bahtin 1984, 319). Mihail Bahtinia mukaillen henkilöahmot avautuvat maailmalle ruumiinaukkojensa kautta ja niitä voi – ainakin tiettyyn mittaan saakka – lukea groteskin kansanhuumorikulttuurin jatkumona. Nämä ruumiskuvat haastavat osaltaan oletusta ruumiin selkeistä rajoista, ruumiillisuuden hallittavuudesta ja lihallisuuden iloista.

Sosiaalisia normeja vastaan rikkovia tekoja (kuten itsensä paljastamista, julkista ulostamista tai humalaisten ystävien sukuelimiin ja peräaukkoihin kohdistuvia käytännön piloja) halutaan saattaa muiden tietoon ja ihailtavaksi, mutta ilmoittautumatta kuitenkaan itse niiden vastuulliseksi tekijäksi. Tekoja voi tässä mielessä ajatella tunnustamista enemmän paljastamisena, johon ei liity häpeää tai katumusta. Vastaavasti kuin nimimerkin suojissa toimivat keskustelufoorumit, tunnustussivustot tarjoavat tiloja henkilökohtaisten asioiden julkistamiseen ja jakamiseen. Vaikka intiimejä asioita jaetaan tuntemattomien kanssa, pysyy yksityisen ja julkisen välinen raja yhdellä tapaa paikoillaan: tunnustusten tarjoamat vinjetit salaisuuksiin, turhaumiin ja haluihin kun eivät saa kasvoja tai nimeä.

Luonnosmainen kirjoittaja

Samalla kun lukijalle todistellaan (vaihtelevalla paneutumisella) tunnustusten totuudellisuutta, pysyy niiden ankkuriksi merkitty minä tiukasti toisaalla. Tunnustajat merkitsevät itsensä usein

sukupuolen ja iän kaltaisten identiteetikategorioiden avulla silloinkin kun näitä ei erityisesti kysytä. Muita paikantumisen merkkejä ei teksteissä juurikaan ole näkyvissä.

Aion kohta käyttää mutsini dildoa...ei kai kovin järkevää, mutta kun en koskaan ole saanut miehen kanssa, vaikka kumppaneita tähän ikään mennessä on ollut jo 40, täytyy pitää itse mieli virkeänä. N25 (TL 14262)

Tunnustuksellisten sivujen itsen esitykset ovat eri tyyppisiä kuin blogeissa tai verkkopäiväkirjoissa, jotka kuvaavat ja rakentavat päähenkilöään keston kautta. Tarinoissa on jatkuva juoni, päähenkilön vaiheita voi seurata säännöllisten päivitysten välityksellä, hahmo saa uusia piirteitä ja muistuttaa monisyyssydessään ja ristiriitaisuudessaan E. M. Forsterin (1990) määrittelemää ”pyöreää” eli uskottavaksi rakennettua, yllättävää ja monisyistä henkilöahmoa. Tunnustusten henkilöt taas ovat pikemminkin ”litteitä” tyyppisiä tai karikatyyreja, joista tiedetään vain vähän yksittäisten piirteiden tai taipumusten lisäksi (vrt. Dyer 1992, 105–108). Parilla lauseella maalatut henkilökuvat, jotka kuvaavat päähenkilöään usein hyvinkin epämairittelevissa toimissa, eivät ole omiaan herättämään sympatiaa, saati sitten samastumista. Hahmot ovat viitteellisiä eivätkä tunnustukset paikannu laajempiin elämäkerrallisiin kaariin. Kirjoitustyylyltään tunnustukset muistuttavat enemmän tekstiviestiä tai proosarunoa kuin kauno- tai omaelämäkerrallista tekstiä.

Myyjänä ollessani vedin rahaa välistä.

Valehtelen, vaikkei edes tarvitsisi.

Kun tyttöystäväni kysyy, onko hän mielestäni lihava, vastaan että ei ole, vaikka hän on ja toivoisin hänen olevan joku muu, laihempi.

Näin viime kesänä pyörätielle kaatuneen liikkumattoman vanhan miehen. En pysähtynyt, vaan pyöräilin ohi, koska minusta sää oli niin hieno pyöräillä.

matkustan pummilla junassa.

Asiat eivät tunnu minusta koskaan oikeilta tai vääriltä. (TL 10859)

Tunnustukset ovat pieniä arkisia tarinoita vailla kokoavaa kertomusjuonta. Anonyymiys tarjoaa niissä suojan, jollaista ei ole tarjolla edes nimimerkin suojissa kirjoitetuissa, jatkuvuudelle rakentuvissa verkkopäiväkirjoissa tai blogeissa. Tunnustukset tarjoavat irrallisia paljastuksia, havaintoja, anekdootteja ja listauksia, joiden välillä liikutaan ilman pehmentäviä siltoja tai selityksiä.

Avovaimoni ei kiinnosta enää, tahtoisin paneskella hänen ystäviään, haluaisin rakastella lähes 50v naispomoni kanssa. Tunnen olevani ylempirotuinen, halveksin köyhiä, juoppoja, mustalaisia, somaleja, teiniäitejä. Masturboin päivittäin tietokoneen äärellä kun avovaimoni menee nukkumaan. Matti Nykänen on tehnyt itsestään pellen, voisoin tappaa hänet. mies, 28 v (RT 3086)

Yksittäiset otteet arkisista tapahtumista ja ajatuksista listautuvat perätysten tuhansien tunnustusten massaan, jonka luvataan tarjoavan kurkistuksia yksityisiin maailmoihin ja salaisuuksien syövereihin. Massana niistä muodostuu eräänlainen speksaakkeli – suureellinen näyttämöllepano – jossa käyttäjä pääsee anonyymiyden turvin kurkistelemaan outoihin, vetoaviin, patologiisiin ja monella tapaa uskomattomiin tekoihin ja fantasioihin, jotka myös tietoisesti rakennetaan uskomattomiksi ja fantastiseksi. Tunnustusten seksuaalisävytteisyyteen liittyy erityisesti Rippituolissa selvä pornografinen vire ja ne mukailevat niin sanotun aikuisfiktion tilannekuvauksia:

Olen seksi Addikti. Pokailen miehiä netistä. baarista ja kaupan kassoilta ihan mistä vaan nussin heidän kanssaan elämellisesti asunnossani ja kuvaan kaiken ja katselen niitä videoita iltaisin dildojen kanssa... ajattelen koko ajan seksiä. en voi seurustella koska en saa seksiä tarpeeksi joutuisin pettämään. seksi on minulle kaikki kaikessa tavatessani kundin ajattelen heti millainen hän on sängyssä. Minulle kelpaa itseäni nuoremmat, varatut ja kaikki alle 30 kymppiset. olen 4 viikon aikana nussinut 27 eri miehen kanssa... minulla taitaa olla ongelma nainen, 21 v (RT 3091)

Englanninkielinen säädyttömyyttä merkitsevä termi *obscene* viittaa julkisuudesta suljettuihin asioihin. Yksityisen alueeseen yhdistetyt esitykset kiertävät kuitenkin kasvavasti erilaisissa julkisuuksissa – kuten internetin foorumeilla. Linda Williamsin mukaan tämä johtaa paradoksaaliseen tilanteeseen, jossa ”kulttuuri tuo julkiselle alueelleen ne elimet, aktit, ruumiit ja nautinnot, jotka on tähän asti määritelty säädyttömiksi ja pidetty kirjaimellisesti poissa näyttämöltä” (Williams 2004, 3). Tähän liittyy sekä pornografian kasvanut kulttuurinen näkyvyys että laajempi erilaisten seksuaalisuuksien julkinen ruotiminen. Verkkotunnustukset on helppo yhdistää erilaisten ”säädyttömyyksien” esiinmarssiin. Samalla kyse on seksuaalisuuden esityksiä laajemmasta yksityisyyden julkiseksi tekemisestä, jonka vetovoima kuitenkin edellyttää yksityisen ja julkisen välistä jakoa ja siihen liittyvää paljastamisen, julistamisen ja tunnustamisen nautintoa. Jos yksityisen ja julkisen, säädyllisen ja säädyttömän väliset erottelut olisivat menettäneet voimansa, ei niiden hälventäminen tai ylittäminen voisi olla niin nautinnollista kuin se näyttää tunnustussivustojen kohdalla olevan.

Yleisö lautamiehinä

Tunnustussivustojen formaatti on velkaa roomalaiskatolisen kirkon rippi-instituutiolle, mihin jo Cityn Rippituolin nimikin viittaa. Ripittäytymällä on mahdollista saada synninpäästö. Kirkollisena sakramenttina rippi on papin ja ripittäytyjän välinen luottamuksellinen tapahtuma. Internetin nimettömät tunnustukset taas ovat kenen tahansa luettavissa ja kommentoitavissa eikä tunnustus yhdisty lähtökohtaisesti katumusharjoituksiin. Myös

käsittämäni sivustot eroavat keskeisellä tavalla toisistaan: Tunnustuksien luolan tunnustajat saavat halutessaan yksityistä, salasanan turvin luettavaa palautetta, kun taas Rippituolin tunnustuksia seuraa julkisesti luettavissa oleva kommenttijono, johon tunnustajakin saattaa osallistua. Rippituolin tunnustukset ovatkin eräänlaisia keskustelunaloituksia, joissa saatetaan kysyä suoraan muiden käyttäjien mielipiteitä ja neuvoja.

Kommentteja jätetään noin kymmenen kertaa enemmän kuin varsinaisia tunnustuksia ja sivulatauksia on tähän nähden moninkertainen määrä – esimerkiksi Tunnustuksien luolassa latauksia on päivittäin yli 25 000. Rippituoli toimii myös keskustelufoorumina, jossa käyttäjät voivat jakaa ajatuksiaan ja viihtyä niin tunnustajina, lukijoina kuin kommentoijinakin. Käyttäjät toimivat tunnustajien yleisönä, todistajina, joiden silmiä varten salaisuudet saatetaan kirjalliseen muotoon. Yleisö kommentoi tunnustuksia ja toisten jättämiä kommentteja paikoin kymmenien viestien pituisissa keskusteluissa.

Sekä Tunnustuksien luola että Rippituoli tarjoavat etusivuillaan linkin suosituimpiin tunnustuksiin: ensin mainitulla sivustolla kriteerinä toimii tunnustuksien latausmäärä eli lukukerrat, jälkimmäisellä taas käyttäjien tekemät pisteetykset. Parhaiden tunnustuksien – eli ”Rippituolin syntisimpien tapausten” – ohella huonoimmiksi tuomitut tunnustukset esitellään omana kokonaisuutenaan. Parhaiksi ja huonoimmiksi rankattujen tunnustuksien aiheet ovat hyvin samankaltaisia, joskin huonot tapaavat olla hyviä julmempia. Pisteyttäminen tuo tunnustamiseen kilpailun tuntua: menestyäkseen tunnustusten tulee olla meheviä, omaperäisiä ja nautittavia. Kilpailutilanne on vastaava kuin turkkilaisen Itiraf-sivuston kohdalla, jonka ylläpitäjät julkaisevat vain parhaimmiston käyttäjien lähettämistä tunnustuksista. Kotimaisten sivustojen ylläpitäjät eivät vastaavaa toimittamista harrasta. Vaikka tunnustuksia moderoidaan sääntörikkomusten takia (Tunnustusten luola ei hyväksy muun muassa isoilla kirjaimilla kirjoitettuja viestejä, muihin tunnustuksiin liittyviä tunnustuksia, korostettua kiroilua tai leuhkintaa, urbaanilegendoja tai sellaisia tunnustuksia, joiden henkilöt voi tunnistaa), ei varsinaista arvottavaa julkaisuseulaa ole. Sen sijaan käyttäjät asettavat tunnustukset paremmuusjärjestykseen antamissaan pisteissä ja kirjoittamissaan kommenteissa.

Rippituolin käyttäjä–kommentaattori–todistajat eivät toimi kristillisen tunnustusinstituution mukaisina synneistä armahduksen antavana pappeina tai jumalallisina välikäsinä. Pikemminkin kyseessä on vertaisryhmä, vala- tai lautamiesten joukko, joka arvioi tunnustusten kielioppia, spekuloi tunnustajien persoonilla, iällä ja koulutustasolla, julistaa normaaliuden ja epänormaaliuden välistä rajanvetoa, tuomitsee ja hyväksyy tunnustajien tekoja ja fantasioita. Nämä lautamiehet asettavat tunnustajia paikoilleen omilla kommentteillaan, joissa niin kannustetaan, rohkaistaan ja juhliataan tunnustajia kuin kehotetaan näitä hankkimaan elämä – ja joskus myös riistämään elämänsä. Rippituolin kommentteissa tunnustajia tuomitaan ja solvataan. Heitä myös luokitellaan toistuvasti normaaliuden ja

epänormaaliuden käsitteiden avulla. Jälkimmäiseen käsitteeseen yhdistettäviä tekoja, mielipiteitä ja mieltymyksiä saatetaan kutsua myös ällöttäviksi, kuvottavaksi ja sairaiksi.

Michael Warnerin (2000, 1–5, 25–26) mukaan seksuaalisuutta koskevilla keskusteluilla vaikuttaa ero hyväksyttävään ja epähyväksyttävään seksuaalisuuteen. Edellä mainittu yhdistetään parisuhteisiin ja heteroseksuiin, jälkimmäinen esimerkiksi lesbo- ja homoseksuaalisuuksiin, sadomasokismiin, fetisismiin ja kaupalliseen seksiin. Normaaliuden nimissä puhuminen saa moralisoinnin muodon, josta käsin muita voidaan laittaa paikoilleen ja julistaa näiden mieltymykset häpeällisiksi. Tunnustussivustoissa häpeän julistaminen saa kuitenkin yllättäviä muotoja. Erilaisten seksuaalisten mieltymysten ”normaaliudesta” ei useimmiten saavuteta yksimielisyyttä, vaan yhden mielestä ällöttävä asia on toiselle kiehtova, hieno ja kiihottava. Sadomasokismi, seksuaalifantasiat tai vaikkapa prostituutio saavat kommentteissa tuomion lisäksi myös innostunutta tukea.

Normaalin käsite ajautuukin tunnustussivustoissa liikkeeseen tuhansien ja taas tuhansien tunnustusten rikkoessa ”hyvää parisuhdetta” ja ”tervettä seksuaalisuutta” koskevia arkisia normeja ja ihanteita vastaan. Parisuhteet näyttäytyvät ristiriitaisina valtakamppailuina, halu karkaa liittojen ulkopuolelle, heterot tuntevat vetovoimaa erilaisiin parafilioihin eivätkä naiset näyttäydy miehiä romanttisempina. Vaikka normaaliutta käytetään kommentteissa arvottamisen kriteerinä, tuntuu tämä arkijärkinen normaalius vuotavan pahemman kerran. Sitä vastaan rikkomisen saattaa olla tunnustuksen aiheena, mutta tekoon ei välttämättä liity häpeää tai katumusta.

Yleisöllä on lautamiesten ja kriitikkojen rooli myös siinä mielessä, että he arvioivat tunnustusten uskottavuutta. Fiktiiviset tunnustukset ja tietoiset provosoinnit (eli trollaus) pyritään tunnistamaan ja nimeämään. Rippituolissa trollaajista käytetään muun muassa Aku Ankka -sarjakuvien avaruusolentohahmoon viittaavaa nimitystä Eka Vekara. Sekä fiktiivisten tunnustusten jättäminen että niiden tunnistaminen on ilmeisen suosittua ajanvietettä:

Otin suihin bussissa vieraalta mieheltä, joka tuli viereen istumaan. En vielä kukaan tiedä, miten siinä niin kävi, enkä tiedä huomasiko joku. Hän jäi pois bussista ennen minua. Sen jälkeen en ole koskaan nähnytäkään.

» nainen, 32 v | 07.07.2004 - 10:05

Kommentteja tunnustuksesta

mies, 28 v

08.07.2004 - 16:36 *En jumalauta usko. Ei tuollaista tapahdu. Paikallisbussissako? ettekö edes puheneet mitään, lopsautit vaan jortin poskeen?*

nainen

- 08.07.2004 - 16:44 *Ja sitten sä heräsit ja päästit kissan ulos.*
mies, 22 v
- 08.07.2004 - 16:45 *mitä bussilinjaa käytät noin enimmäkseen?*
mies, 52 v
- 08.07.2004 - 17:46 *Kiitos, se oli tosi ihanaa, enkelini! (Rt 3138)*

Tunnustussivustot mahdollistavat fantasioiden julkistamisen ja esittämisen tapahtuneina tosiasioina, joten faktan ja fiktion välinen raja on vähintäänkin huojuva. Tarinat esitetään anonyymille yleisölle, joka osaltaan päättää, annetaanko tarinoille faktan arvo vai nimetäänkö se fantasian piiriin kuuluvaksi. Jos taas tarina on lukijoiden mielestä tarpeeksi hyvä, ei totuudellisuudelle välttämättä anneta paljonkaan arvoa vaan tarinaa voidaan kiittää ilahduttavuudesta, mielikuvituksellisuudesta tai lukijan päivän pelastamisesta.

Jokainen ihminen on saari

Rippituolin kommenteille on leimallista nuivuus – viestit eivät ole tukevia tai sallivia, mikäli tunnustaja ei ilmaise kärsivänsä syvistä henkilökohtaisista ongelmista. Tämä empatian puute liittyy osin edellä käsiteltyyn henkilöhahmojen litteyteen. Verkkoviestinnän on myös nähty ruokkivan ärtymyksen ja halveksunnan ilmaisua kasvokkaisviestintää enemmän.

Verkkoviestinnän psykologiaa tutkinut Katherine Wallace (1999, 124–126) esittää internetin anonyymiyden – tai ainakin sen illuusion – mataloittavan aggressiivisten reaktioiden esittämistä. Oletusarvona on, ettei tekoja voida jäljittää eikä niistä joudu tilille. Aggression esittäjä ei joudu kohtaamaan viestintäkumppaninsa tunnereaktioita muutoin kuin tekstin välityksellä ja voi lopettaa viestinnän minä hetkenä tahtookin. Verkossa keskustelijat muodostavat toisistaan mielipiteitä erittäin nopeasti, eikä viestinnän tarkoituksena ole välttämättä niinkään ymmärtää toista kuin tuntea olevansa jollain tavalla oikeassa.

Verkkoviestintää koskeviin yleistyksiin on syytä suhtautua skeptisesti – erilaisia keskustelutapoja, -muotoja ja viitekehyksiä kun on viljavasti. Silti etenkin Rippituoli tuntuu kutsuvan Wallacen mainitsemia tyyliä, aggressiivisia ja ivallisia kommentteja. Tässä kirjoitustyyliä on kyse myös tunnustajien ja näiden yleisön välille jäsentyneestä sopimuksesta, siitä että sekä tunnustajat että kommentoijat tiedostavat fooruminsa yleissävyn ja konventiot. Tunnustukset ovat usein tahallisen provosoivia ja keskittyvät aiheisiin, joita kommentoidaan suurimmalla innolla. Kirjoittajat myös tunnustavat trollaavansa ja nauttivansa herättämistään ärtyneistä kommentteista.

Tunnustukset ovat henkilökohtaisia ja minäkeskeisiä: toiset ihmiset joutuvat niissä viime kädessä statistien asemaan. Tunnustajat pyrkivät usein erottamaan itsensä muista vedoten poikkeuksellisuuteensa, kuten seksipartneriensä runsaaseen määrään, vieraantuneisuuden ja

ulkopuolisuuden tunteeseensa tai haluunsa muuttaa ulkomaille. Myös viittaukset epätavalliseen tai ylivertaiseen älykkyyteen toistuvat. Internetin ilmeisen yleisesti yli 160:n pisteen osamääriä antavat älykkyystestit ovat yleisiä viitekohtia:

Omaan keskimääräistä selkeästi korkeamman ÄO:n ja muutenkin tiedän olevani selkeästi tuttaviani älykkäämpi. Olen tietoisesti ylimielinen, koska minulla kuitenkin on varaa siihen (...) Olen useissa eri piireissä kohtuullisen tunnettu, teidän että moni tämän lukeneista tuntee minut. Siksi jätän paljastamatta asuinpaikkani ja ikäni (TL 60680).

Vihaan lähtökohtaisesti lähes kaikkia ihmisiä jotka kävelevät kadulla vastaan. Ehkä promille heistä ansaitsee ylipäättään katsoa minua silmiin saati on riittävän älykäs jaksakseni haaskata heihin enempää kuin korkeintaan halveksivan katseen. (TL 21016)

Tuhansien tunnustusten arkistot koostuvat itsensä poikkeuksellisiksi ja erityisiksi asemoivien ihmisten teksteistä, joissa ”muut” tai ”tavalliset” suomalaiset toimivat vertauskohtina ja taustoina, mutteivät ongelmattomina samastumiskohtina muutoin kuin läheisen ystäväpiirin kohdalla. Tunnustajat vaikuttaisivat uskovan laajalti omaan ylivoimaisuuteensa ja tuntevan yleisesti halveksuntaa ja vihaa kanssa-asukkaitaan kohtaan. Tällainen tulkinta kuitenkin sivuuttaa lajityyppiä, esityskonventioita ja tyylilajia koskevat kysymykset lukiessaan viestejä kirjoittajien suorina itseilmaisuna tai jonkinlaisina kanavina näiden psyykeen. Tunnustuksia kirjoitetaan tiettyyn muotoon ja niitä luetaan samanaikaisesti skeptisesti ja tiettyä totuudellisuutta tai suorutta olettaen. Lukemiseen liittyy ihmettelyn, päällistelyn ja etäännytyksen nautintoa, epäuskoa ja sen lykkäämistä.

Tunnustusten vetovoima liittyy keskeisesti niiden lupaukseen paljastaa yksityisyyden saloja, mahdollisuuksiin kurkistella ihmisten arkielämässä piilotelemiin fantasioihin ja pimeisiin puoliin. Tunnustuksellisuuden ja omaelämäkerrallisuuden konventiot huomioiden näissä teksteissä ei ole kyse niinkään tunteiden ja ajatusten saattamisesta avoimesti kaikkien saataville, vaan tuottavasta toiminnasta, joka merkitsee aina jossain määrin enemmän ja eri tavalla kuin mitä kirjoittaja tarkoittaa.

Tunnustussivustot kutsuvat hyvin erityistä kirjoittamisen tapaa, joka on samanaikaisesti sekä henkilökohtainen, minäkeskeinen, kärjistävä että negatiivinen. Kirjoittajat ottavat etäisyyttä muihin ihmisiin. Kommentoijat – nämä itse nimitetyt lautamiehet – puolestaan asettavat kirjoittajia paikoilleen sättien samalla toisiaan. Tunnustussivustot eivät ole terapeuttisia tai analyttisiä, vaan viiheellisiä. Tunnustettavat asiat hävettävät, pelottavat, ihmetyttävät tai sotivat erilaisia hyvän maun konventioita vastaan. Hyvän maun loukkauksiin sisältyy niin ulosteisiin keskittyviä käytännön piloja (eli tunnusomaisen groteskeja nautintoja), kuin

valtavirtaisia, mutta tietyssä sosiaalisessa ryhmässä halveksuttavia mieltymyksiä (kuten useissa tunnustuksissa toistuva Antti Tuiskun musiikin kuuntelu ja siitä nauttiminen).

Tunnustussivustolle kirjoittaminen on keino purkaa ärtymystä, perustella omia valintojaan ja tilittää arkisia vastoinkäymisiä, kiihdyttäviä tapahtumia ja parisuhteisiin liittyviä asioita:

Poikaystäväni oksettaa minua, ja viikonloppuna jätän hänet, sillä en kestä:

-Hänen hajuaan, se tarttuu vaatteisiini, ja joudun pesemään vaatteitani tämän takia lähes päivittäin, se tulee kalliiksi ja kuluttaa vaatteita.

-Naamaansa, se on ruma kuin rusakon perse (TL 8110)

Tilittämien liittyy melkoisen kielteiseen tunneskaalaan – raivoon, häpeään, vihaan, ahdistukseen kaunaan, turhautumiseen ja katkeruuteen. Onnellisia asioita tai tunteita ei useimmiten tilitetä. Vaikka tunnustusten joukossa on trollausta ja monenlaiset viestit saattavat herättää lukijoissaan ja kommentoijissaan huvittuneisuutta, liittyy tunnustusmuoto kiinnittyy lähtökohtaisesti synkempiin sävyihin – kirjoittajalla toisensa jälkeen tuntuu menevän huonosti ja vielä huonommin. Tässä mielessä tunnustusten lukeminen voi olla myös lohdullista:

”Tunnen olevani maailman huonoin ihminen ja morkkikseni on valtava. Kun luen täältä muiden tunnustuksia, tunnen oloni paremmaksi.” (TL 15905)

Tunnustaminen viihteenä

Arkisten toimien ja ajatusten ikuistaminen ja jakaminen on internetissä pysyvästi suosittua ajanvietettä, jonka kynnyks on blogien ja MySpacen kaltaisten sosiaalisten verkostojen myötä entistä matalampi. Tunnustussivustot antavat anonyymiyden suojan, jolloin tunnustaja voi olla samanaikaisesti läsnä ja poissaoleva, henkilökohtainen ja etäännytetty. Joukoittain luettavat tunnustukset muuntuvat ei-kenenkään erityiseksi omaisuudeksi tai ominaisuudeksi, eräänlaiseksi banaalin (arkisen, tavallisen) mittavaksi esillepanoksi.

Foucault’n teesi (erityisesti seksuaalisuutta koskevasta) tunnustuksellisuudesta itseä koskevan totuuden tuottamistekniikkana on ehtinyt vakiintua runsaan viittaamisen myötä eräänlaiseksi truismiksi. Anonyymit verkkotunnustukset herättävät kuitenkin kysymyksen, missä määrin tunnustuksellisuus on toistettava kertomusmuoto tai esityskonventio, jonka ”takana” ei välttämättä ole kipeää, paljastamista vaativaa tekoa tai ajatusta. Jos tunnustusmuodossa kirjoittaminen on sinänsä nautinnollista, voidaan tunnustuksia rakentaa hyvinkin arkisista ajatuksista ja havainnoista: *“Aika tylsä tunnustus, mutta en keksi enää muutakaan. Olen tunnustanut tänne jo kaiken.. Tai voin tunnustaa vielä että olen jäänyt koukkuun tunnustuksien lukemiseen ja tunnustan itse tänne kaiken mitä ikinä voin.” (TL 13418)*

Tunnustuksellisten verkkotekstien moninaisuus ruokkii yhä uusia tunnustuksia. Tunnustus voi

muodostua ajanvietteeksi, jota harjoitetaan vaikka kirjoittajalla ei olisi enää kaapissaan Rippituolin mainitsemia luurankoja.

Verkkotunnustukset pyrkivät viihdyttämään sekä lukijoita että kirjoittajaa itseään – tai ainakin kiinnittämään sivulla vierailijoiden huomion. Niinpä tunnustusten lukemisessa ei voi olla kyse todistamisesta käsitteen totutussa merkityksessä. Tunnustuksia sorvataan mielikuvituksen avustuksella, niitä tyylitellään ja varioidaan. Vaikka lukija kohtaakin tunnustuksien äärellä erilaisia ymmärryksiä arkitodellisuudesta ja ihmissuhteista, tämä asettautuu pikemminkin niiden kuluttajaksi kuin todistajaksi. Tunnustajat puolestaan ruokkivat näitä markkinoita yhä uusilla tuotteilla – ovat näiden tuotteet sitten fiktiivisiä tai eivät.

Internet on viihteellisenä mediana paitsi tiedonhakukanava, myös viestintäfoorumi ja monella tapaa affektiivinen media. Seksiin, ulosteisiin, kaipuuseen ja vihaan keskittyvät tiiviit tunnustukset sekä kuvaavat affektiivisiä hetkiä, että herättävät tunnereaktioita vastaanottajissaan (ärtymyksestä huvittuneisuuteen, pahoinvointiin, hämmennykseen tai eri tyyppiseen kiihtymykseen). Tunnustukset koskettavat vastaanottajia, mutta koskettajana ei ole niinkään henkilöhahmo (kuten vaikkapa blogeissa tai verkkopäiväkirjoissa) kuin kirjoittajan henkilöstä irrallinen affekti. Anonyymi tunnustus erkanee kirjoittajastaan, joka on läsnä lähinnä luonnoksena tai karikatyyrinä. Samalla sekä henkilökohtaisina että persoonattomina tunnustukset ovat ”vapaata riistaa”, joita lukiessa tai kommentoidessa ei – ainakaan julkaistujen kommenttien perusteella – pohdita tunnustajan tunteita.

Tunnustussivut tarjoavat yhtäältä uusia todellisuuskokemuksia (outoja arkisia tekoja ja tapahtumia, arvaamatonta ajatuksenjuoksua ja arvottamistapoja), toisaalta taas hyvin paljon toistoa. Tunnustamisesta on muodostunut oma kirjoitustyyhlinsä ja vuorovaikutustapansa, jossa ei ole yksiselitteisesti kyse itseä koskevan totuuden ilmaisemisesta tai tuottamisesta. Kuten tässä luvussa siteeratut katkelmat osaltaan kielivät, tunnustukset muodostavat kasaantuessaan massiivisen, omituisuuksia ja pimeitä puolia esittelevän verkkogallerian, josta erottautuvat lähinnä kaikkein äärimmäisimmät tai omaperäisimmät tekstit.

Viesteissä harjoitettava ”kaiken paljastaminen” on eittämättä speaktaakkelimaista: tuhannet ja taas tuhannet tunnustukset muodostavat sinällään ylettömiä tietokantoja samalla kun yksittäiset viestit sukeltavat arjen barokkisiin tapahtumiin, ajatuksiin ja tunteisiin. Foucault’n pohtima tunnustamisen nautinnollisuus on näiden sivustojen kohdalla ilmiselvää. Vaikean ponnistelun ja itsen kanssa painin sijaan tunnustusten kirjoittaminen – sekä etenkin niiden lukeminen ja kommentointi – on viihteellistä vapaa-ajan toimintaa eli omanlaisensa harrastus siinä missä tietokonepasiassin peluu tai verkkokeskustelukin. Käyttäjien ilman eri korvausta laatimat tunnustukset houkuttelevat sivuille kävijöitä ja tarjoavat yleisöjä sivustojen mainostajille. Sulautuessaan muiden tilitysten massaan tunnustukset saavat hyödykkeen

aseman. Omana verkkosisällön muotonaan ne eivät ole enää suoranaisesti henkilökohtaisia – eivätkä varsinkaan yksityisiä.

Lähteet

Verkkosivut

Justin Hall's Links, <http://www.links.net>

Lintukodon Rippituoli, <http://www.lintukoto.net/muut/rippituoli/>

Not Proud – anonymous online confessions, <http://www.notproud.com>

Rippituoli, <http://www.city.fi/rippituoli>

Tunnustuksien luola, <http://www.tunnustuksienluola.net>

Kirjallisuus

Bahtin, Mihail (1984), *Rabelais and His World*. Käänt. Hélène Iswolsky. Bloomington: Indiana University Press (venäl. alkuteos 1965).

Butler, Judith (2004), *Undoing Gender*. New York: Routledge.

Derrida, Jacques (1982). *Margins of Philosophy*. Käänt. Alan Bass & al. New York: Harvester Wheatsheaf (ransk. alkuteos 1972).

Dyer, Richard (1992). *Stars*. London: BFI (ilm. alun perin 1979).

Forster, E. M. (1990). *Aspects of the Novel*. London: Penguin Books (ilm. alun perin 1927).

Foucault, Michel (1998a). *Aesthetics, Method and Epistemology. Essential Works of Foucault 1954–1984. Volume 2*. James D. Faubion & Paul Rabinow (toim.), käänt. Robert Hurley & al. New York: The New Press.

— (1998b). *Seksuaalisuuden historia I–III*. Käänt. Kaisa Sivenius. Helsinki: Gaudeamus (ransk. alkuteokset 1976–1984).

Kaskisaari, Marja (1998). Rakkauden täyttymys. Seksuaaliset erot ja romanttinen rakkaus. Teoksessa Matti Hyvärinen, Eeva Peltonen & Anni Vilkkö (toim.): *Liikkuvat erot. Sukupuoli elämäkertatutkimuksessa*. Tampere: Vastapaino, 273–309.

— (2000). *Kyseenalaiset subjektit: tutkimuksia omaelämäkerroista, heterojärjestyksestä ja performatiivisuudesta*. Jyväskylä: SoPhi.

Kawaura, Yasuyuki, Kawakami, Yoshiro & Yamashita, Kiyomi (1998). Keeping a Diary in Cyberspace. *Japanese Psychological Research* Vol. 40, No 4, 234–245.

Kuhn, Annette (1995). *Family Secrets: Acts of Memory and Imagination*. London: Verso.

Marvin, Carolyn (1990). *When Old Technologies Were New: Thinking About Electric Communication in the Late Nineteenth Century*. Oxford: Oxford University Press (ilm. alun perin 1988).

Ogan, Christine ja Cagiltay, Kursat (2006). Confession, Revelation and Storytelling: Patterns of Use on a Popular Turkish Website. *New media & society* 8(5): 801–823.

O’Riordan, Kathleen (2002). Windows on the Web: The Female Body and the Web Camera. Teoksessa Mia Consalvo & Susanna Paasonen (toim.), *Women and Everyday Uses of the Internet: Agency & Identity*. New York: Peter Lang, 44–61.

Räty, Panu (2001). Yksityisasiota miljoonille silmäpareille. *Helsingin Sanomat* 22.4.2001.

Sinclair, Clara (1996). *Net Chick: A Smart-Girl Guide to the Wired World*. New York: Henry Holt.

Spigel, Lynn (1992). *Make Room for TV: Television and the Family Ideal in Postwar America*. Chicago: University of Chicago Press.

Vatka, Miia (2005). *Suomalaisten salatut elämät. Päiväkirjojen ominaispiirteiden tarkastelua*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

Wallace, Patricia (1999). *The Psychology of the Internet*. Cambridge: Cambridge University Press.

Williams, Linda (2004) Introduction. Teoksessa Linda Williams (toim.), *Porn Studies*. Durham and London: Duke University Press, 1–23.

Williams, Raymond (1997). *Television: Technology and Cultural Form*. London: Routledge (ilm. alun perin 1975).